

2022

Spoken Word

Lisa Suttorp 1018350

Derek Otte

18-1-2022

VOORWOORD

Voor dit vak heb ik verschillende opdrachten gekregen die gaan over spoken word. Ik heb met vijf verschillende manieren met taal te leren spelen en ook verschillende eigen verhalen geschreven. Het voordragen was hierbij een erg belangrijk onderdeel. Als iemand die niet heel goed is in presenteren, vond ik dit een erg spannend, leuk en leerzaam onderdeel. Ik heb het met plezier gedaan.

Graag wil ik Derek Otte bedanken voor zijn begeleiding en feedback bij het volgen van dit vak.

Wateringen, januari 2022

Lisa Suttorp

Inhoud

Inleiding	3
Alliteratie – Fantasiewezen	4
Metafoor - Goede eigenschap, slechte eigenschap	5
Spreekwoord – Levenservaring	6
Rijm – Frustratie	7
Perspectief – Wereldprobleem	8
Spreekwoord, rijm – Dromen en doelen	9

Inleiding

Spoken word, een vrije vorm van poëzie. Ik wist eigenlijk niets over spoken word toen ik het vak koos. Klasgenoten zeiden dat het een echte aanrader was, dus ik besloot het te doen. Ik zag dat het met taal te maken had, maar ook spreken voor een groep. Ik houd van taal en wil hier graag meer over leren. Spoken word kan hier aan bijdragen. Alleen ben ik niet goed in presenteren voor de klas, dus wat oefening is altijd fijn. Ook al is voordragen toch wat anders dan pitchen of presenteren, ik heb er wel van geleerd.

Elke week heb ik een ander stuk geschreven met een andere techniek en daarna voorgedragen. Het voordragen ging wat lastiger door de coronamaatregelen, maar het ging eigenlijk altijd goed. Alleen harder praten was voor mij een ding, maar ik klonk nooit nerveus. Vergeleken met OP 1 klonk ik best gerelaxt met soms wat versprekingen of stotteren. Mijn stukken waren altijd goed ontvangen.

Deze inleiding heb ik geschreven als inleiding en samenvatting in een, want ik wilde niet twee keer ongeveer hetzelfde schrijven. Het is er alleen om te laten zien waar ik nu sta als het gaat om mijn kwaliteiten en mijn voortgang. Aan toekomstige ik: zie je het?

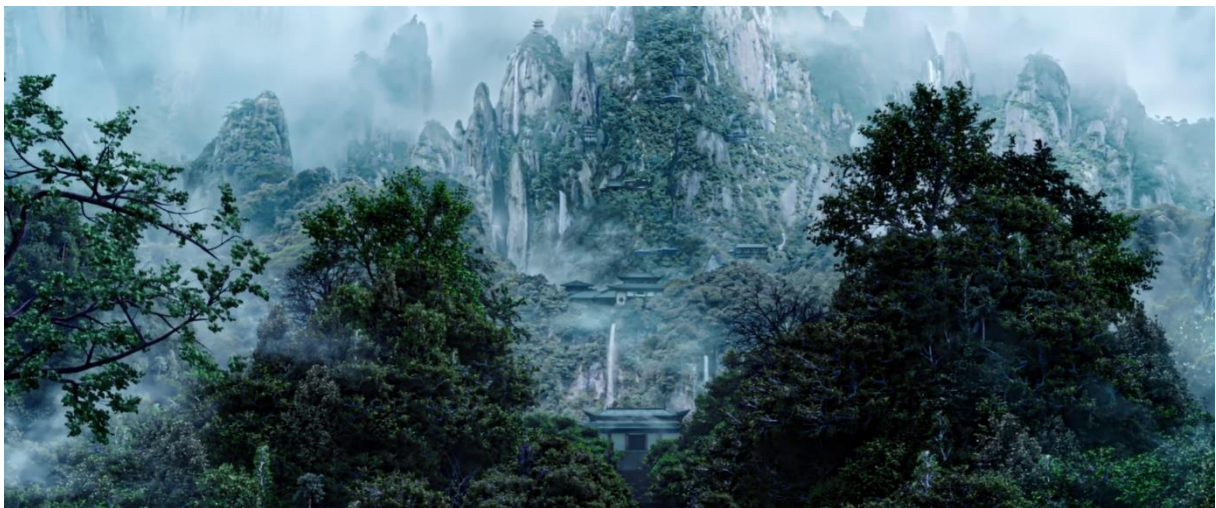
Het ontwerp van dit document heeft inspiratie genomen van een plaats uit een boek dat ik op dit moment erg leuk vindt: Mo Dao Zu Shi. Het boek heeft verschillende verfilmingen, dus ik heb afbeeldingen gekozen van de official art van de donghua, maar ook shots van de live action.

De Sint

s 'Avonds speurden mijn suffe stoute zusjes Silke en Sara van zes door de simpele smalle straten van de stad Schiedam met hun shetland sheepdog. Soms heeft zo'n schoon schepsel een snuifje frisse lucht nodig zelfs in deze schijnend schuwe steegjes. Dit weekend stond in het teken van samensmelting met familie in een specifieke stad voor de sfeervolle feestdagen. Het was stil op straat, de laatste zonnestraal scheen en straks surfen de pieten stilletjes en snel over de daken. Nieuwsgierig zochten mijn suffe zusjes naar sporen van de Sint en zijn steun in het stadscentrum van Schiedam. Ze droegen suffe sloffen met saai haar. Zoekend naar een smaakvol mysterie waar het spontane sportieve en strijdlustige stel niet stil voor kon stilzitten. Ik stelde moeders gerust die niet wilde dat zij s nachts stapten door het stel te volgen.

Ik zag ze samen snellen naar de schattige shop rechts van de straat om stiekem soft drink, smakeloze chips en suiker te smokkelen voor onderweg. Daar stond stijlloze stille Sven, de zesde zoon van de shopeigenaar van studieboeken en pseudoscience. Gesmeekt werd hij om stories over de sint, maar hij miste slechts kennis. Somber stampte het stel de shop uit en sleepten hun sloffen mee om vervolgens stilletjes te slapen. S Ochtends om zessen startte een nieuwe speurtocht maar dit had een snelle stop. plotseling en schokkend stootten zij tegen hun smalle schoentjes met daarin chocoladeletters en snoepgoed. Een verrassing waar ik s nachts sluw voor de kamer in sloop.

Metafoor - Goede eigenschap, slechte eigenschap

Bed

Mijn leven is als een bed. De lakens, het overtrek en het deken zijn mijn taken, doelen en invulling van mijn leven. De bed decoratie geven mij kleur. Soms is het rommelig en soms kan het eigenlijk niet gezien worden door anderen. Andere keren is het netjes en strak. Op zichzelf is het koud, maar met wat hulp wordt het langzaam warmer en comfortabel.

Het is ochtend, mijn lichaamsmatras is warm. Zachte momenten worden gedeeld tijdens het ontbijt, maar de kou neemt snel toe. De warmte neemt af, al komt de zon op, want een introvert als ik staat het liefst alleen gedurende de dag. Alleen in de kamer, dat ben ik het vaakst. Klagen doe ik niet, want dat heb ik het graagst. Rust is mijn belangrijke waarde en dat dat draag ik ook uit. Maar af en toe wat bezoek, dat vind ik wel fijn. Een verfrissing van taaklakens houd mij wel geordend en geeft mij nog wat kleur, maar vaak ben ik nogal rommelig. Mijn lakens en dekentjes liggen als een puinhoop over mij heen. Sinds een lange tijd is dit een dagelijkse gebeurtenis... De dag gaat verder, ik ben nog steeds koud, maar tegen de avond aan word ik rechtgetrokken. Het is tijd om weer netjes te zijn en op tijd klaar te zijn voor de deadline. Daarna keert de warmte terug en volg ik mijn principe weer, rust.

Een nieuwe dag breekt aan. Een paar knuffels komen mij gezelschap houden. Het is fijn, het gezellig en ze zijn schattig. Na een tijdje wordt hun gewicht te zwaar en wordt het te stoffig. Ze gaan weer weg en ik ben weer alleen met mijn taaklakens die worden opgemaakt. Een nieuwe avond breekt aan en ik ben weer voor een moment net, tot de nacht weer aanbreekt vol met warmte, gevolgd door de ochtend. Ik ben weer koud.

Dat zit wel snor

Uit ervaring heb ik een les geleerd die ik altijd bij mij draag. Het maakt niet uit wat ik kies of wat ik doe, uiteindelijk komt het toch wel goed. Het geweldige vak economie, waar ik dacht iets van te leren voor later, maar toch niet, kwam toch ook wel van pas op die studie waar ik toch later mee ben gestopt. Ach ja, daar heb ik van geleerd. Die leuke videogame waar ik mods voor wilde downloaden via een sketchy linkje, maar waar mijn nieuwsgierig mij toch overwon. Ach ja, die paar tientjes voor de virusscan kon mijn vader wel missen toch? Mijn laptop werkte weer, op naar het volgende. Dan zijn er die momenten waarop het mij even te veel wordt en alles een chaos is. In de bende kijk ik naar mijn ongeschoren benen en bovenlip en zeg tegen mijzelf; het zit wel snor.

Een snack na een lange dag

Op deze dag is het koud en benauwt en was het iets waar ik tegenop zag. Een lange tijd op school met een eind aan afspraken daarna hoor. Als eerst na 4 uur slaap, opstaan, de kleren aan en een gaap op de fiets. In de trein lees ik mijn tweets met een grote gein, maar deze verdwijnt alweer in het niets. Ik loop naar school met de wind door mijn gestijlde haar. Wanneer ik eindelijk aankom, voel ik pluis, wil ik echt naar huis en denk ik "wow mijn haar zit vast raar". De les maakt me gaar en het duurt me te lang. Met nog wat meetings erachter verlang ik naar mijn fijne thuis.

Eenmaal daar ben ik uit en klaar. Met een moe gezicht open ik de kast met snacks. En dan zie ik iets gek, want hij is door en door leeg. Wat stom, na zo'n lange dag kan ik niet eens genieten van een lekkere snack, terwijl ik de regendruppels wegveeg. Geen chips, geen zoutjes, geen snoepjes of sausjes voor dips. Een bakkie thee of koffie helpt soms ook ermee. Ik zoek in elk hoekje naar elk koekje, maar de zakjes en cupjes - ik zie er geen. Dan maar wachten tot het diner klaar en warm is, want als ik dat mis dan kan ik mijn pijn niet meer verzachten. Vervolgens een hete douche voor slaaptijd, is wanneer Picnic met de chips langsrijdt.

Honger

Eten, vreten, ik kan het niet vergeten. Een heerlijke maaltijd, die ik eet zonder spijt, als ik eerlijk ben. Er is genoeg keus, waar ik mij op verheug en waar ik zonder zorgen naar verwonder. Iets makkelijk is een mogelijke optie, zoals de Mac of KFC. Makkelijk en snel, ik kom er wel. De supermarkt, de schappen vol, de broodjes bol, en dan ook nog verlicht, gaat never nooit dicht. Altijd wat eten, er is genoeg keus. Die gegrilde broodjes zijn ook smerig..., maar niet heus. Met mijn pinpas in de tas, koop ik veel wat ik wil. Opeten doe ik niet allemaal, want de datum geeft de kwaliteit een verschil. Op naar een 5 sterren restaurant, het ontwerp vol met kant. Ik kan het betalen, geniet er al jaren van, in een dure omgeving, zo rood, goud, geel. Maakt het wat uit als ik wat voedsel verspil?

De soep valt ineens op mijn overhemd en knopen, mijn ogen springen open, en die wereld lijkt zo ongekend. Met een rommelende maag op een laag beddengoed, komt het zonlicht mijn ogen tegemoet. Tijd voor ontbijt, waar het ook mag zijn. Zolang ik geen kramp heb, vind ik het al fijn. Dromen over koken, hopelijk helpen Ngo's mij nog aan te komen.

Identiteit

Ik ben nog een tiener, iemand die nog aan het uitzoeken is wie zij is. Maar dat gedachteproces houdt niet op wanneer deze jaren liggen in mijn geschiedenis. Als een nieuwsgierig aagje, stel ik me soms het vraagje, wie ben ik? Wat zal ik met deze studie gaan doen, wat is leuk en levert wat poen? Wat zou ik leuk vinden als ik nieuwe mensen ontmoet of nieuwe plaatsen bezoek? Ben ik anders zonder mijn ouders, houd ik mijn schouders overeind, of is het niets anders, wat schijnt?

Ik wil slagen, een leuke baan vinden en een leuke woonplaats treffen, genoeg om over te dromen en dat te beseffen. Hoe alles mij vormt tussendoor is nog een vraag.

Toch is er een droom, niet echt een doel, die mij toch blijft en ik niet per se hoeft te bereiken.

Namelijk, wat als ik op een dag mijn biologische ouders zou kunnen aankijken?

Het eerdergenoemde is wel te realiseren, maar zonder enige vorm van informatie in mijn situatie, zijn zij moeilijk te identificeren. Naast het virus en mogelijke andere beperkingen in de toekomst, weet ik even niet hoe ik hen zou kunnen traceren. Mijn geboorteplaats is niet rijk, misschien ook waarom ik geen bericht terug heb gekregen als ik terugkijk. Natuurlijk wil ik meer weten en ben ik nieuwsgierig, maar als een poging tot zoeken niet lukt, is dat ook plezierig. Dan laat ik dat achter, en heb ik wat geleerd. Zo vereerd, dat hoofdstuk is voorbij, op naar iets nieuws wat vormt mijn identiteit.

